

Meie Mats.

№

28.

Waata oma walla peale,
Kudas su walda waewatakse,
Pisukesi piinatakse.
Walda aetakse warda'asse,
Teopoissi teiba'asse!

„Patriot“.

Ta eluaja röövis, pettis,
Ja häbematast warastas,
Ja piinas lapsi, kolmel naisel
Ja eluküünla kustutas.

Kuid süda hakkas waewa tundma;
Et põrgupiinast peajeda,
Siis pani suured küünlad ohwraks,
Ja waesed saiwad kopika.

Nii harjund ametit ei wõinud
Ta maha jätta iialgi:
Kuis enne ligemisi pettis,
Nüüd Sumalat niisamuti.

J. M.

Kelle eest oleks ta pidanud tagasi astuma.

Kui kitsarinnalised ja ülekohtused inimesed on! Nemad julgewad seda nõuda ja tahta, et Eesti maa talurahwa „saadik“ — palume selle nime nimetamise juures aupakkimist müüki kergitada — hr. Teras walmistel mõne teise eest oleks pidanud tagasi astuma.

Uga kelle eest siis, kulla inimesed? Kas Murteni eest? Eessa pojuke, püha ristike! Digu seesmine Murten, kes enese nende neetud „punaste“ kilda on andnud, põrgu põhja wannutud! Terwe rahwas, — see tähendab eduerafond, sest väljaspool eduerafonda enam rahwast ei ole, on ainult „punased“ — on Murtenit hukka mõistnud, ja selle eest pidi eduerafonna mees taganema? Ei, ja tuhat korda ei!

Ka Rahowere eest ei tarwitsetud hr. Teras tagasi astuda — nagu seda eduerafonna healekandja „Elu“ seletab, — sest et nad ligiforda ühemõttelised olivad. Ja peaasi: hr. Rahowere ei olnud ju mitte eduerafondlane. Saate aru: ta ei olnud mitte eduerafondlane! See tähendab: ta ei olnud mitte ainulise õnsakstegewa poliitikapartei liige, teda ei olnud mitte Tõnisson kutsunud ja Böld kogunud, ta ei usu mitte eduerafonna imetegewa wõe sisse.

Eduerafond on, nagu see ammugi teada, terwe rahwas. Väljaspool eduerafonda ei olegi Eesti rahwast. Et hr. Rahowere mitte eduerafonna liige ei ole, siis pole ta ka mitte Eesti rahwa liige. Võib olla, et ta mõni juut wõi mustlane on? Uga kuida wõidi siis niisugust meest Eesti maa talurahwa eest duumasje saata, kes mitte „tõsine Eesti mees“ pole?

„Seal pidi siis Teras ennast walida lastma!“ hüüab „Elu“ waimustuses.

Ja muidugi! Kui ilm on hukka minemas, siis on nii imestamisewäärne, kui mõni kangelane ilmub, kes maa ja rahwa — see on nimelt „terwe rahwa“ tähend. eduerafonna — hukatusest peastab. Niisugune kangelane oli Teras. Tema, ainult tema üksinda tundis seda, missugune suur mees temas warjul seisab, et tema see õige ja tõsine ärarapeastja „terwale rahwale“ on. Kõik teised eestlaste walijamehed, peale tema enese ja Steinbergi, olivad wiletjad eefinud hinged, aga eduerafondlaste käes seisis täieline tõetundmine.

Ja kuida on herra Teras selle juures süüdi, et walijameeste seas ühtegi polnud, kelle eest ta oleks wõinud tagasi astuda! Murtenit eest ei wõinud ta tagasi astuda, sest see on — ptüü niisugune! Rahowere eest ei tarwitsetud ta tagasi astuda, sest see pole „terwe rahwa“ liige. Teist niisugust eduerafonna meest ka walijameeste hulgas polnud, kelle eest temal oleks sündinud tagasi astuda. . .

Uga waldade walijameeste hulgas polnud ka ühtegi „nella“ meest. Jah, oleks mõni niisugune olnud, siis oleks eht ka hr. Terasel olnud, kelle eest tagasi astuda. Teras on wiisakas ja aupakkimist mees, ta saab „nellaga“ väga hästi läbi. „Nella“ temaga kah. Ta on ju „nella“ ärawalitsetud. „Nella“ m.õ. eest tagasi astuda — jaa, sellest saaks hr. Teras wististi aru, aga nüüd ei olnud tõesti kedagi, kelle eest ta oleks pidanud tagasi astuma.

Erilane.

Wärdjad kirjanduse wäljal.

(„Päewaleht“ nr. 222.)

Ujajärt, mil suure löua ja rusika mehed meie poliitilises elus taktikapei oma kätte kistufiwad ja köif mis meie elus head leidub, maha laifiwad, on ka meie wäikelele kirjandusele Raini ja Juudase märgi otfa ette wajutanud. Kuna paremad jõud teelt kõrwale lüfati, kahtluse alla saadeti jne. . . , tarwitawad nüüd nõnda nimetatud kirjanduslised parafitiid parajat filmapilku, et rumalate kulul oma põhjata taskuid täita.

Eugemata ajalehed: „Päewalehed“, „Ujad“, „Perekonnalehed“, „Walgused“, „Noorused“, „Sfamaad“ ja hull teifa läätseleeme eest müüdüd lehefesi ja mehitefi asufiwad suure kärina ja mürinaga rahwa „waimuwalgustamise“ tööle. Mõnet nendest suifufiwad warsti peale sündimist surmaunele — seft et rumalamal kui rumal oli selge, et need juudasepalga eest ametis on.

Uga „Päewaleht“ ja „Neg“ püüawad ühtelugu fogases wees talu edasi ainult selle otstarbega, et leheft wõimalikult palju kõlisewat kulda saada.

Suure hooga laotawad need närufed turulehed köifjugu folgi ja wereromanifid rahwa sekka laiali, nagu: „Irmgardid“, „Garibaldi“, „Keewad wered“, „Badaäsjad“ jne. Täitfa folgiuputus! Mõned nendest on juba ennemalt Gesti keeles ilmunud — aga nagu näha, on „Päewalehel“ hirm, et farnane jodiwast mõnel weel meffimata on — waja uuestipakkuda ja teifeks tuleb ka ärilifelt odawam — pole waja enam lõftimise eest raha wälja anda. Ei lähe päewagi mööda, mil seal poolst niifugust tururämpsu ei ilmuf.

Keegi ei waata, kui palju niifugused fodihehed rahwa kõlblufele juba kahju on teinud, keegi ei küfi, kuhu meie rahwas sel teel wiimaks jattub, kui ta ennaft kaua aega niifuguse toiduga toita lafeb, mis igast armustuseft alamal seifab.

Tõepooleft, imestada tuleb, et rahwas selleft alatumast mängust weel aru ei saa, mis niifugused kirjanduslised jõõditud temaga mängiwad. Seft kui ühtainufgi niifugustest „lehtedest“ fõrd filmitfeme, fiis tuleb otfe jältus peale, misfugust hoolimatust niifuguste „lehtede“ wabrikandid oma lugejate wastu üles näitawad. Lugeja leiab sealt ainult fõimu, alatumat kahtlustamist, fõige madalamate kirgede fõistamist, fõige ropumaid sõnakäänufid. Midagi ei ole niifuguste lehtede wäljaandjatele püha. Millegi eest ei kohfu nad tagaft. Köif, kes neile ei meelbi wõi kellega neil ifeäralikult mõni lana kattuda, tistatife seal armetumalt porisse, tallatafse alatult jalgade alla, ja tahtmata tuleb küsimus keele peale: Kui kaua lubab rahwas ennaft niifuguse fõdiga fõõta? Kui kaua faldib rahwas, et wärdjad kirjanduse wäljal temale niifuguse jultuwusega niifugust rämpsu ette tohiwad kühweldada?

Uleg oleks, et rahwas ife niifugused kühwitkülwajad omaft suuft wälja fülitaks, kühwitkülwajad, kes meie kirjanduse oma alatumate kirgede rahaauguks teewad.

Rudas Kawal Itfel Saalemann oma elu ära peastis.

(Muinasjutute).

Oli püha, mitte üksnes kalendris, waid ka looduses. Itm oli imeilus, — päife paistis filmipimestawalt. Itfel Saalemann läts wähe jalutama ja õhfu fisfe hingama. Hing oli tal niifama rõemus ja pilwita, nagu taewasgi: ei misgifugused kurwad etteaimamised ei ekffitunud Itfesi.

Uga ega ilmaaegu õelda: õnnetus ei tule mitte kell kaelas. Kuri faatus waritfes meie kangelast. Õnnetuseks oli Itfelil waja üle filla minna, aga feda filda ehitati ümber ja ta oli ilma kãfipuudeta. Itfel Saalemann wajus mõtetesse, komistas, pööras ümber — ja äkitfelt, sulpsatas wette! . . .

Koht oli sügam, aga ujuda Itfel ei ostanud. Ta hakkas kãte ja jalgega fiplema, aga see aitas wähe, ja sündmus ähwardas wiimaks halwa pöõre wõtta: hädaoht oli tõfine! Ja waal' meie Itfel hakkas hale-dasti appi farjuma. . .

Lãhidal kaldal seifiwad kaks linnawahti, kes köif nägiwad ja kuulfiwad. Nemad farjufiwad ka midagi ja wehfiufiwad kãtega, aga wette karata kumbgi neift ei julgenud. Wähe peal nõrkes waene Itfel Saalemann sootumaks ära ja hakkas põhja wajuma. Uga äkitfelt nagu wãlk, õnnistas teda waimustatud mõte. . . ta wõib weel peafeda. . .

Wiimast jõuraafuseft kofku fogudes, ujus õnnetu weel fõrd weepinnale ja kifendas kõigest jõuft:

„Elagu 17. oktobri konstitutfion!“

Uje filmapilguga oliwad mõlemad linnawahid wees, haarafiwad Itfel Saalemanni fraest kinni, tirifiwad ta kaldale, wõtfiwad wangi, wedafiwad enestegri ühes ja piifiwad ta pogriffe.

Itfeki elu oli peastatud!

Mitfpärast Kaukafias palju fibuwitfa kaswab.

Kui Jeesus maa peal elanud, tulnud ta fõrd ka Kaukafiasse. Korruga tuleb temale pristaw wastu:

„Stoi! — pasport jeeft?“

— „Ei ole!“

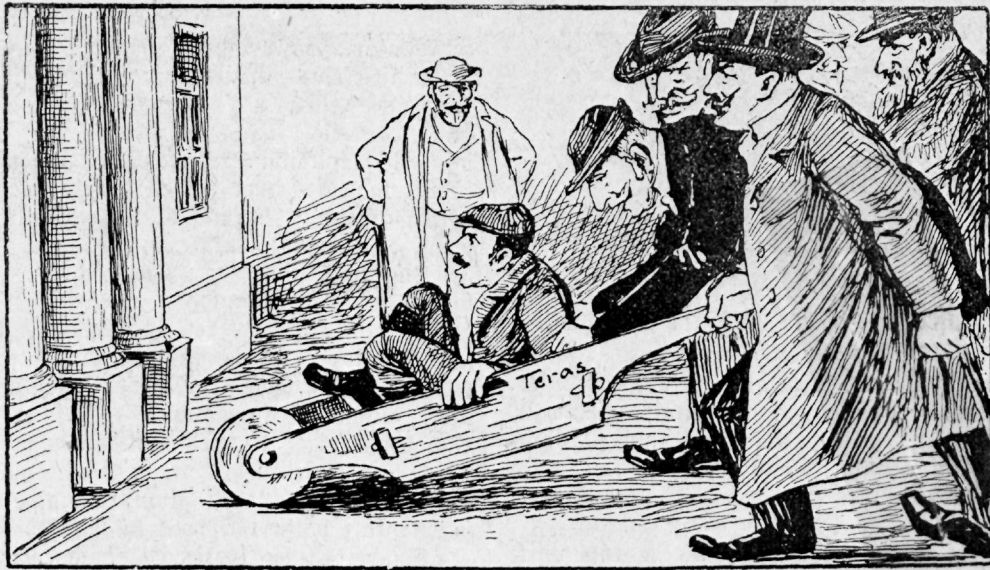
— „Arestawat jowo!“

Uga Jeesus lãinud kess nende hulgaft lãbi ja wandunud selle maa ära, et ta muud ei pea kaswatama, kui fibuwitfu ja õhataid.

Kale-Ads.

Gestimaa talurahwa saadiku walimine.

“Nella” Hurrah, see on meie mees.

Ei pease duumasse.

Jüts: „Jsa, kus on wanapagana alatine asupait?”

Jsa: „Põrgus, armas poeg!”

Jüts: „Aga koolmeister ütles täna, et ta igas paigas olla.”

Jsa: „Jah, armas poeg, tema elab ka mõnikord maa peal inimeste keskel.”

Jüts (mõteldes): — „Ja, — siis ta duumasse küll ei pease.”

Jsa (lohtudes): „Mis sa lobised!” . .

Jüts: „Ei lobise. Teiste Kusti luges ühel päewaj ajalehest, et neid, kes aasta ümber oma forteris ei ela, duumasse walida ei tohi.”

Kale-Ats.

Suulutus.

Müüdale poolmuidu:

1. Klaasit film, mida milgil juhtumisel ega kellegi ees pole tarwis maha lüüa.
 2. Jeeriku pafun, piirituse sees hästi alal hoitud. Väga haruldane asi ja tarwiline sõjapiiramise-seisukorras.
 3. Kõwas — hambaihumiseks.
 4. Leheline kätepesemiseks weresüüft.
 5. Lõhnaõli — nendele, kel aususe haiugi juures ei ole.
 6. Käesalw, pealemäärimiseks siis, kui sõrmed sügelewad.
 7. Beenifene tolm, filmapuistamiseks.
 8. Käärid — pikkade näppude lühendamiseks.
 9. Hambatangid — kurjade keelte wastu.
 10. Beerupalsam. Kui sellega filmi õeruda, siis wõib igaüks oma filmas palgi näha.
- Kõik nimetatud asjad on hästi hoitud, mõnda ei ole weel eladesgi tarwitatud.

L. Wiimane nali. Kuulus Amerika naljakirjanik Charles Browke, ehk warjunimega Artemus Ward, suri 1867. aastal Inglismaal Southamptonis, kuhu ta terwiit parandama oli läinud, ära. Londonis sai tema- Inglise nättekirjaniku Thomas Robertsoniga tuttawaks ja warsti muutus tutvus nende wahel soojaks sõpruselks. Robertson rawitfes haiget kirjanikku kuni ta surma tunnini kõige suurema õrnusega.

Wardi wiimafel elupäewal istus Robertson, nagu ikka, sõbra moodi ääres, ja et haiqel aeg käes oli rohtu wõtta, kallast ta seda klaasi ja pakkus Wardile.

Kuid Ward tõrjus sõbra kõe tagasi ning ütles: „Mina ei taha tõesti mitte seda tülqast wedelikku juua!”

„Wõtke ometi, armas sõber”, sundis Robertson; „ta ei olegi nii wäga halwa maitsega.”

„Teie ütlete seda, sest teil ei ole tarwis sed i suhu wõtta.”

„Ei sugugi, ma olen walmis rohtu teiega seltsis jooma.”

„Kas tõesti Robertson, kas teie teete seda tõesti?” küüis haiqe ja wõttis sõbra käest finni.

„Ma annan oma sõna selle peale!” tõendas Robertson.

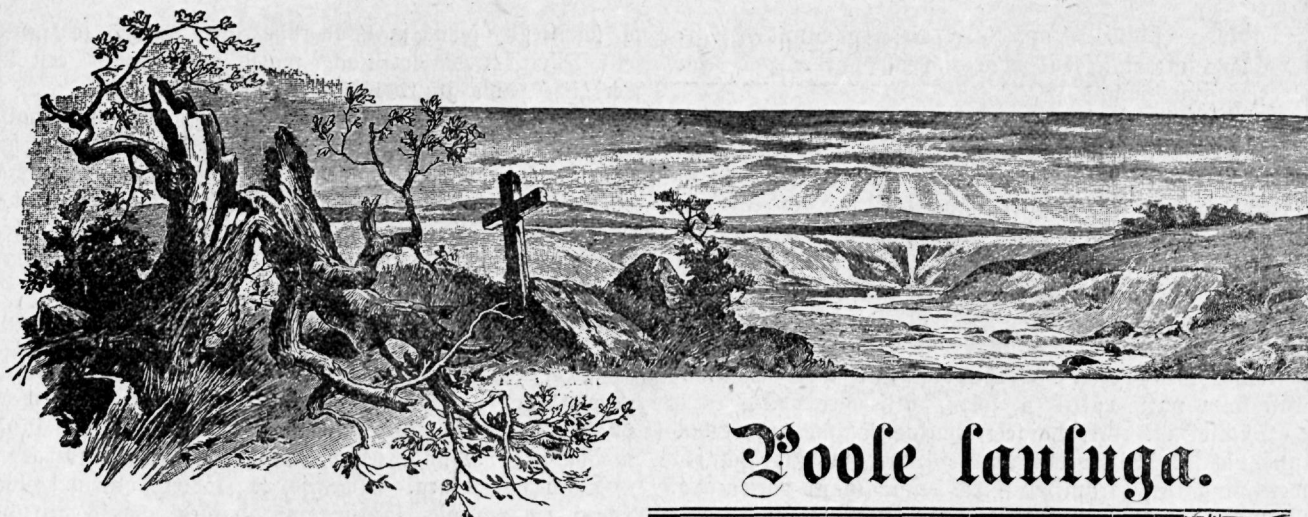
„Noh, siis wõtke teie ennemalt.”

Robertson neelas lusikatäie rohtu alla, kuigi rohi wähe tülqas oli.

Ward hakkas naerma ja ütles: „Head isu! Ma tänan südamest, et minu eest rohtu wõtsite. Minule ei ole seda enam tarwis.”

See oli naljakirjaniku wiimane nali, sest mõni tund peale seda heitis ta hinge.

Poole lauluga.

Wana Hiiesaua Jüri oli terve eluaja wiletsaid päiwi näinud. Ta polnud nendest peaaegu ilmasgi wälja saanud. Zuba tema isa oli wallameeste seas pops ja mõisameeste seas ainult kuuepäewa teomees olnud. Jüri sündis oma isa saunas, mis tüla karjamaa serwal jändriffude määndade taga seisis, ja kaswas kadaka põesaste wahel ülesse. Kuni kümnenda eluaastani ta püüa oma jalga ei saanud. Ema tegi talle wika takuse särqi; jedawiisi jooksis tema kewadel, suwel ja sügisel särqiwäel, püüata ja mütsata, palja peaga ja sahis juukstega mööda liiwast nõmme, põesaste wahelt ja üle põesaste, nõnda et sääred walusiwad. Üksid kriimustasiwad tema reied küll sagedasti triibuliseks ja katkestasiwad tema särqi juba alt ära, mis eesti ta eide käest uued triibud weel juurde sai, aga ega ta sellest suurt wälja ei teinud. Talwel kütkitas ta leelõuka ees nurgas, ehk kui tuba suitsust waba oli, ronis ülesse lahtise kerisega ahju serwale, „wommile“, nagu seda Harjumaal nimetatakse, ja pikutas seal isa wana kasuka peal wõi wahtis ülevalt maha, mis ema allpool teeb. Juhtus eit „lühandusse“, mis puust pööna ja seinawahel edasi ja tagasi liituda andis, natukene lahti lühkama, kui suitsu toast wälja tahtis lasta ehk jälle peenema lõnga tedramiseks rohkem walgust paista lasta, siis wilkatas Jüri lohe usse wahelt õue ja ronis lumehange otsa, mis usse kõrwal olewa haopinu wastu oli tuisanud. Wahel kütkitas ta tüff aega seal, jalad särqisaba fisse mässtitud, ja kui eit ei juhtunud teda lohe tähele panema, siis läks ta, meewedamise telku ees ajades, ka kaugemale. Tuli ta niisuguselt ringsõidult tagasi, siis oli tal nina wesine peas ja warwad oliwad külmaft kanged ehk, nagu eit ütles, „sõrad krõbisefiwad“. See kõik ei toonud aga Jütfile mingit hädaohtu ehk surmatõbe, waid karastas teda ainult tulewaste eluraskuste wastu. Juhtus ka wahest, et Jüts ka talwel läkastas ja kõhis, siis määris eit ta jalatallaaluseid wokimäärdega, s. o. sula haneraswaga ja paistis ahju tule paistel, niifaua kui poisid palawat jõudis wälja kannatada. Kõige halwemal korral kõeti ahi tuliseks ja wiidi poisid parfile wihtlema ning anti pärast keedetud kadakamarja wett juua.

Nõnda läkfiwad esimesed kümme aastat tema elust mööda. Sugema õpetas ema teda talwel wõki kõrwal, see on mitte raamatust, waid peast, nagu: „Issa

meie“, „Kas on linnufesil muret“ jne. Siis lasti kewadepoole Rätsepa-Danelit talle takused puupööraga püüfid jalga ja pleekimata riidest rüü selga teha ja laadeti Balukülasse figu hoidma. Paari aasta pärast ülendati teda juba oma ametis: tõsteti „sõrawäe findraliks“, see on pandi sarwpaid hoidma, mis sugusesse ametisse ta kuni leeristämiseni jäi.

Leeristämimine kestis sügisel neli ja kewadel ka neli nädalat, kokku kahetja, mis poistele hingedõnnistuseks ja kiriherrale ning kõstriisandale ilmaliku wara kogumiseks ja korraldamiseks hädapärast waja läks. Jüttil küll taewaliku wara kogumiseega suurt waewa ei olnud. Kiriherra oli paar korda ka tema käest peale hariliste käskude ja palwete muud küfida tahtnud, aga Jüri oli igakord wastused wõlgu jäänud. Ometi kuulas ta muidu üsna wagufasti, ristas kätega, kiriherra ehk kõstri kõnet pealt. Jüri jäeti ka muidu üsna rahule. Ülepea oli igapäewane leeritõpetuseag üsna lühike. Wäiwiku ajal paar tundi. Hommiku warakult tuli kõster, pidas palwe, lastis salmifese laulda ja siis anti poistele kirwed kätte ning saadeti kiriherra karjamaale hagu tegema. Wahest lastis ka õpetaja poisid oma sui-oilja rehe ära peksta. Poisja oli palju, ja mis tarwis siis hobusid maewata. Odrad ehk kaerad lasti parfilt maha, aeti rehe alla — ja siis poisid peale pahmama. Kiriherra waatas ise pealt, kahte kätt ümmarguse kõhu peal hoides ja naeris, et kõht wabises. Wahest hüüdis ta poistele weel ergutuseks: „Noh, poisid, nüüd möllage, möllage ometi!“ Poisid möllasiwad, wäfsiwad ära, oliwad higised, tahmased ja nõgiwad wälja nagu pooled pörgulised. Noh, see töö walmistas noori hingefid maapealsele alandusele ja orjusele ette, mis eesti neile edaspidi taewas taju lubati anda.

Sai Jüri leerist lahti, siis hakkas ta mõisas kuus päewa teol käima. Palta sai ta selle eest peremehe käest aastas tünder ruffid, teine odre, laks paari takuseid püüa, kindaid, ühel aastal kuue ja teisel aastal kasuka. Mõisas õöl käies täiendati weel Jüri kasmatust ja jagati ka „ihu haridust“, sagedasti paar korda nädalas. Kui ta juba kakskümmendwiis aastat wanaks oli saanud, siis kutsus mõisaherra ta oma juurde ja ütles talle, et peab kõõgi kaie omale naiseks wõtma. Selle eest anti temale külajst Utsa-Dooma wäike kõht, mis eest ta kolm päewa mõisas teol käis ja kolm

päewa kodu rühtis. Pappi otl Raiega ei olnud. Esi-
mene laps oli Raiel küll warsti peale pulmi, aga ega
see Jüri süü polnud.

See suri ka warsti ära. Nõnda kiratses Jüri üle
kahelümne aasta selle koha peal. Esi igapäew kolme
rooga: hommikul kalja, silku leiba; lõunal leiba, silku,
ja õhtul silku, leiba, kalja, nõnda et ikka setka wahetust
oli. Kai suri just siis ära, kui ta parajaste wiiekümne-
wite aastaks sai. Nüüd oli ka Jüri majapidamisel
ots peal. Korjas weel kottu, miis sai, müüs ära ja
ostis omale küla kerjamaa serwal kolmekümne rubla
eest Hiie souna. Teigi sügiseti peremeestele hagu ja
sai kopika koo pealt. Pärastipoole anti weel wallama-
gahist kolm pütti rukkid ja kolm pütti odre abiks.

Sügisel jäi Jüri haigeks, hakkas kõhima ja kaebas
rinnas walu. Jõi weel kalmuse juurte ja pödrajambla
wett ning suri järgmisel suwel enne Jaani päewa ära.
Matmine jäi walla hooleks.

Talitajaks oli Palukülas selforral Keawere Abu.
See lastis näbala sees haua walmis kaewata, Püha-
päewaks wõttis ta weel kolm teist meest külast, paniwad
kaks hobust wankri ette, Jüri puusärgiga peale ja lässi-
wad Juuraru kirikusse teda matma. Jõudsiwad aeg-
fasti kiriku juurde ja peatafiwad Kadaka kõrtsi ees.

„Kuule Abu, sa kui talitaja pead meile täna ikka
ka natukene Jüri matuseid tegema“, ütles üks matja-
test. „Eks sa pane pärast natukene rehfnule juurde,
ega see kulu sinu tasku peale jää.“

Abu ostis poole toopi, mis nad kõik üheskoos
„kinni pistfiwad.“

„Kuule Abu,“ ütles jälle seefama matja, mis sa
arwad, kui meie Jüri täna ka poole lauluga maha
matalfime? Tuleb rubla maksta, noh, mis sest siis on.
Ega see walda waefeks tee. Kirikherral parem weel ka!“

Abu mõtles weidi ja ütles: Noh, minugi pärast,
oli ju enne peremees ka.“

Juuraru kirikus oli niisugune pruuk tarwitusel, et
surnud „poole lauluga“ ja „täie lauluga“ maeti. Kir-
niku wärawa kõrwal oli „haua pealne“, mullast kottu
aetud kungas, mille peale hommikul kõik surnud riita
laoti. Tahtfiwad jõukamad sugulased oma surnuga
kihelkonna ees toredust teha, siis maksfiwad nad kirik-
herrale kolm rubla; selle raha eest tuliwad kirikherra
ja kõster haupealse juurde, sugulased wõtsfiwad surnu
raamiga selga ja lässiwad mõlemi waimuliku mehe jä-
rel rongis lauluga torni alt uksest kirikusse sam-
musfiwad läbi kiriku altari ette, seal pödrasiwad ümber
ja tuliwad keskusest wälja, kuna surnu puusärgiga jälle
haupealsele pandi, kus teda ka pärast maeti. See kõik
sündis enne kirikuteenistuse algust ja seda nimetadi
„täie lauluga“ matmifeks.

„Poole lauluga“ matmine oli niisamasugune, ainult
selle wahega, et surnuga enam altari ette ei mindub,
waid poolest kirikust juba ümber pöördi ja keskusest
wälja mindi. Sarnase talituse eest wõeti üks rubla.

Juhtus ühel pühapäewal mitu surnut matta olemv,
muist täie lauluga ja muist poole lauluga, siis wiidi
nad kõik ühes rongis kirikusse, aga „poole lauluga“
matjad pidiwad kesk kirikut seisma jääma ja seal nii-
kaua ootama, kui „täie lauluga“ matjad oma keeru al-
tari ees ära tegiwad ning sealt tagasi tuliwad, siis
wõtsfiwad nad alles teiste järel kirikust wälja jammuda.

Keawere Abu läks kirikherra kirjutusefambrisse, kus

ta harilitud kella ja hana-rahad ära maksis ja peale
selle Jürit „poole lauluga“ matta palus, mis eest ta
weel ühe rubla juurde lühas.

„See on wäga armas näha, kui wanu lahtuwaid
wendofid ka wiisakamini matame,“ ütles õpetaja, kuna
ta rublatüki kõltsi lauasahhliste mistas, oga peenema
wastraha tühja paberossifarki sisse pani, mis laua
peal seisis. Oli täna ju kibe raha wahetus, sest kir-
jutati parajasti lauarahwast ja sarnastel pühapäewadel
kogus kopikaid kaunisti.

„Just nagu mõni kroonu renterei“, mõtles Abu,
kui uksest wälja tuli.

Abu ruttas kõrtsi juurde tagasi. Teised matjad
oliwad kord hamba weresse saanud ja seepärast weel
pooletoopi oma kulul ostnud. Ka see pisteti suud
mööda ära. Nüüd rutati surnuga kiriku wärawasse.

Oligi paras aeg. Õpetaja ja kõster oliwad juba
rongi ees walmis, lauluraamatud käes. Kaks surnut
oliwad täielauluga matta, sellepärast jäiwad Jüri
matjad rongi tahatippu. Nüüd läks rong suure lau-
luga torni alt uksest kirikusse, mis juba rahwast täis
oli. Sooja ilmaga oli selgesti rongi tulekuga halba
lõhna kirikus tunda.

„See kiriksand ka oma rahaahnuiega, iga pühapäew
weab surnuid kirikus rahwa hulgast läbi; paha leht
hakkab üsna südame peale“, pahandasfiwad naised ise-
keskis, kes kirikupinkide otjas püsti seisiwad, sest et kõi-
gil enam ruumi istuda polnud.

Kesk kirikut jõudes pidiwad Jüri matjad seisma
jääma ja ootama, kuni teised altari ees ära käinud.
Keawere Abu kui talitaja kandis surnuraami efinese
nurgaga alt, et tal aga wõetud porujommist juba wäike
kilk oli pähe tõusnud, ei tulnud tal meeldegi seisatama
jääda. Tagumised kandjat tahtfiwad peatada ja üks
tõmbas Abut kuue sabast. Abu waatas korra tagasi
ja ütles „Mis kurat, Jumala ees on kõik ühefugused
mispärast meie siia wahtima jääme. Lähme edasi!“

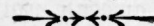
Wähe peal waatas aga kirikherra ka tagasi, teigi
kurja näo ja löi korra lauluraamatuga nende poole tä-
henduseks, et seisma peawnd jääma. Oli tal ju sel-
gesti meeles, et Abu ainult ühe rubla oli maksnud.
Teised kandjad kohkusiwad selle pilgu üle nõnda ära, et
kohe seisma jäiwad, ainult Abu wõttis enne sammu
astumifeks täit hoogu. Seal libises raami ots Abu
õla pealt maha, ja puusärg lendas suure kolinaga
naiste poole inimeste setka. Kukkudes löi ta mitme
naisel nende kõrgeid mütsid peast maha ja losfi. Puu-
särgi kaas kargas pealt ära ja surnukeha langes pin-
kides istuwate naiste sülle, kes suure kisaga üles kar-
gasiwad ja pinkide wahelt püüdsfiwad wälja tungida.
Tõusis üleüldine kole segadus ja rüselimine. Inimes-
sed ronisiwad pinkide peale, naised korjasiwad maast
endi kõrgeid mütsa, rätikuid ja lauluraamatuid. Laul
oli täiesti wakinud ja õpetaja ning kõster seisiwad
käed ristis nagu soolasambad altari ees.

Tükk aega kulus Jüri surnukeha ja riiete maast
üleskorjamifega ja korraldamifega. Siis läks rong
wiimase salmi laulmifega hauapealse juurde.

„Ma arwafin kohe, et rubla eest „täie lauluga“ ei
lasta“, ütles üks matjatest.

Abu sülitas ja ei wastanud midagi.

Nõnda lõppes lugu ikkagi „poole lauluga.“

Toimetusele saadetud uued raamatud.

1. B. M ä n s, J. Me s i k ä p, B. O l a f.
„Плати деньги, не говори!“
Uuem luuletustefogu.
2. G. B r a n d t. „Nää jumalaga, „Lootus!“
Leinamaris leierkastile ja lööfapillile.
3. C a n d, j. u r. K ä r i t. „Mustuse wäljameo küjimus.“
Tarmiline käsiraamat seltside juhatajatele.
4. M. T e r a e. „Mõisnikud ja mina!“ Õpetusesõnad
kõhedele kohusetruudele Erilastele.
5. D. G r o s s s c h m i d t. „Aramüüdud hing ja oated.“
Südaüsulatawad tundeüuletused.
6. S. P r a n t s. „Minult kárategemisega võib leima-
kanikat peasta.“ Waimulikud lugemised.
7. L i n n a w o l i n i k T r a k m a n n. „Kuda Schles-
wigi karjatüdrukuid saadeti.“
Aruanne töötatööliste büroo tegemise üle.
8. T a l l i n n a K i r i k u m u u s i k a S e l t s.
„Jumalajõna, wiin ja raha.“ Seltsi täiendatud põhjus-
firi, sihid ja waated.
9. S. L a a s. „Ega Hindref Jonni jäta!“ NaJamäng
rahwateatrile.
10. V. B e n e c k e. „Minult „nella“ meestel olgu õigus
linna asju ajada.“ Uue linnaseaduse projekt.
Kirjanduse ja oskonna toimetaja
Erilane.

Telegrammidewahetus lahe kuulsa wil- jamuretseja wahel.

Brandt Gurkole:

Arwaldan Teile kohtu all olemise puhul oma kõige
soojemat kaastundmust. Minu asi lõppes rahuloldawalt:
ainult kolmel aastal ei tohi ma oma jalga „Lootusesse“
pisto.

Brandt.

Gurto Brandtile:

Soowin õnne, et asi nõnda kergesti lõppes. Ka mul
läks hästi: ainult kolmel aastal ei tohi ma riigiteenis-
tusesse astuda.

Gurto.

Brandt Gurkole:

Sel puhul on tarwis liikusid teha. Eõitke siia!
Dotan teid „Kuld Löwis.“

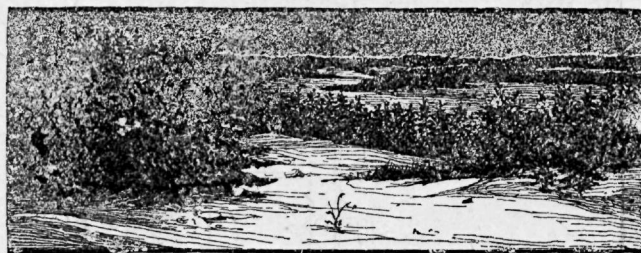
Brandt.

Gurto Brandtile:

Teil puuduwad seal mõistlikud naisterahwad, nagu
mul siin Duchowitsh on. Tulge parem siia! Dotan
Teil „Aquariumis.“

Gurto.

Ärakerjutanud Erilane.

Ütles.

„Sinu patud on sulle andeks antud,“ ütles papp
naisel, saadud raha sahtlisse süfates.

„Mis tell on?“ ütles jekkeri naine, kui kosilase,
kell kaelas, wastu tuli.

„Lootke Jumala peale“, ütles advokat, kien di
käest sadat rubla wastu wõttis.

„Minu pojast peab kirikherra saama, niipea kui
suu lahti teeb, siis waletab“, kiitis jõukas talumees.

„Sellega ei näe ma mitte sugugi“, ütles preili,
kui tohter talle laasist filmi rāhe pani.

„See on väga kahemõtteline“, ütles rikas piiga,
kui noormees tema kätt palus.

„Sa oled selletarwis weel liig noor“, ütles neiu,
kui wanamees talle kosja tuli, kel juukseid peas ega
hambaid suus ei olnud.

„Seda ma ei falli!“ ütles Jüts, kui isa teda
karwustas.

„Mul pole sugugi meeles, millal ma sinuga
tuttawaks sain,“ ütles pisuke poeg oma isale.

Si ole õieti aru saanud.

Kantsleisisse ilmub jaostonnaülem, läheb ühe amet-
niku juurde ja nähes, et sellel nägu purane, filmad
pundunud ja unised on, rāagib sellele:

„Kuulge, Iwanow, mis teil on?“

„Pole midagi, Mihail Petrowitsh!“

„Kuda ei ole midagi? Teie olete jälle purjus!“

„Pu — pur — jus? . . . E — e — e — i . . .!“

„Ma lähen filmapill direktori juurde ja teatan te-
male, kuda teie ennast ülewal peate! Küll tema teile
alles näitab, kuda ennast lasku täis juuakse!“

„Noh, mis sest siis on, kui näitab, Mihail Petro-
witsh! Las' näitab; aga mind ta selle poolest ometi
üle ei trumpa: ma olen selles asjas spetsialist — mul
on kolmekümne aastane praktika.“

„Анекдоты.“

Duumas.

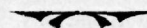
— Kui duumas mitmesugusid projektisid hakatakse aru-
tama, mis sõjaväesse puutuwad, kas Minski saadid
Schmidt siis ka saali jäätakse?

— Ja muidugi.

— Aga kui ta neid projektisid teistele riikidele ära ei müü?

— Oh ei! Kõneldakse, et temale neid ei näidatagi.“

(„Сър. В.“)

Brundi-pascha väljaviskamise lugu.

Ühe ajalooliku selfikooosoleku kirjeldus.

Selti peatoosolek:

Nüüd me, sõbraksed, kofku juhtunud, kofku juhtunud,
kofku juhtunu — u — u — ud,
kuulgem, sõbraksed, jne.

Seltliikmed vigistavad üksteisele sõbralikult kätt.
Kooosoleku päevaford laetakse ette.*)

1. Bakoto uute liikmete üle.*)
2. Rahaasjade diendamised.
3. Aastaruande ettelugemine.
4. Näitemängu küsimus.
5. Dekoratsiooni muretsemine.
6. Toolide ostmise küsimus.
7. Varanduse rewideerimine.
8. Ariraamatute järelkatsumine.
9. Laudade wärwimine.
10. Järgmise kooosoleku äramääramine.
11. Arupidamised mitmesuguste asjade üle.
12. !!

Kooosolekulwaideldakse ja räägitakse, nagu kord ja kohus. paljud liikme ei tee ka, nagu kombe ja wiis, suudgi lahti. Lõpuks ütleb kooosolek igas asjas: „Ну ладно!“ — see on ära seletatud: „Tehkem rutem lõpetust, et saaks puhwetisse — teelt fastma!“ Siis tuleb 12. päevaforrapunkt.

Selti esimees:

Mis oled sina, Brundi-pascha, teinud,
Et oled seltimajas riidu läinud?
Ei ole kallemiseks siin sul luba,
Ei oma tuba.

*) Mesikäpp mõeti selti liikmeks.

Sind selts ei tahagi siin majas näha
Ei keegi su'ga tegemist siin teha,
Sind meie liiga mustaks meheks peame,
Su teod teame.

Meil meeles see, kuis talumehi petsid
Ja nendel puru seemneks telli wõtsid,
Kõik „wandaelusega *)“ kauba tegid,
Tal hinge müüsid.

Esimees näitab näpuga otse Brundi pascha-peale.

Brundi-pascha:

ВИНОВАТЬ! (See täh. olen miinamaat.)
Pöeb atna eesriiete tahakõigemä wiljakottidega warjule.

Kaitsejad:

Nella-ere segafoor hakkab tejet küla kostma.

Esimees, oh wiha sees
Ära Brundi nuhtle,
Temal „nella“ abimees,
Armu saatnud talle;
Tal on nüüd
Palju süüd,
Siisgi armu anna,
Ära wiha lanna!

Brundil on tuline hea meel, ta pistab pea atna eesriiete warjult wälja ja berub rõemu pärast kätse.

Esimees ei lasse ennast nendest libedatest kõnedest mitte heidutada, ta waatab kottapilgul Brundi otja ja peab kõne, mis kui kõue mürin kajab:

Sa, Brundi-pascha, usinast
Oh waata wara, hilja,
Mis leidub sinu kottidest,
Kas haganaid, wõi wilja?

Selts ühelhealel:

Mis muda on, selle koht on ifka uulitsal.
Seltimaja ukjed liukatakse prahwatades lahti ja suure mühina ning kohinaga lendab sealt Brundi oma wiljakottidega wälja.

Brundi-pascha nutulaul: (kostab Gonfiori uulitsalt.)

Oh, kuhu lähen ma
Nüüd kottikoormaga?
Kust pean armu leidma,
Kes saab mull' abiks jõudma?
Eht „nella“ appi tuleks,
Mül siisgi häda oleks!

Rahwas.

Tallinna, su mehemeel
Pole mitte furnud weel! . .
„Nella“ mehed panewad Brundile külma mee lappid pähe ja finepiplaastrid selja peale, ning annawad temale stinkpiiritust nuusutada.

*) See on ära seletatud „mustasajalistele.“

Erilane.

Töötatöoliste büro tegemusest.

Herra Tarakan wiib Schleswigisje karjatüdruid.

Sarjunud kombe mõju.

Prantsuse romanikirjanik Flaubert wiibis kord, ühes väikeses Normandia külas. Seal õppis ta kahte maa kirjandajat tundma, kellest üks temale jutustas, et tema juba wiiskümmend aastat otja iga päew kaks-kümmend wersta ära kõmpinud.

„Wiiskümmend aastat!“ hüüdis Flaubert imestanult. „Ja selle aja sees ei ole teie mitte kordagi ametipuhfusel käinud?“

„Miks ei ole!“ tuli wastuseks. „Iga aasta antakse mulle kaks nädalat puhkuseaega.“

„Noh, selle aja sees puhkafite ennast küll wälja?“

„Oh ei!“ kostis mees, „seda ei ole ma kunagi teinud. See oleks liiga igaw olnud. Et mul muud midagi teha ei olnud, käisin ma puhkuseajal seltsimehega kaasas.“

Nagu töö nii palk.

Peremees toob õpetajale naturalmaksuna heinu palgaks.

Õpetaja: „Armas mees! Ma hrina ommawa musta ja naid om vähäm, kui oigus tuwwa om.“

Peremees: „Küll käiwä, opetaja härrä! Di' jutluse ei ole ta suure asja ja sõna lõpu ommawa ta puuduliku!“

Kale-Ats.

„Päewalehe“ taks.

Misuguste sõnumete eest maksab Bert 5 kop reast? 1. Wabrikantide ühisus Baltimaal on parunite ühisusega ühinemud ja tulewus pannakse töit wabrikud finni ja töölised saadetakse põhjapoolle. „Päewalehele“ ja „Ujale“ antakse 5000 rbl. abiraha tema õndlastegewa õpetuse eest.

2. „Sõigus“ pannakse jäädawalt finni ja Särwe suguwõsa aetakse inaalt wälja.

Kõikidele tobanikkudele kirjutatakse Wene rahwa ühisuse poolt ette „Päewalehte“ ja talumeestele — „Uega“ lugeda.

3. Endine „Uue Uja“ toimetaja hr. Neumann on Soomemaal surses testamendi teinud ning Garibaldi ja Srmgardi tütarde ja poegadega Bertile pärandanud.

4. Gra Antje trüfikoda on jäädawalt finni pitseeritud ja omanik Antje Bert'i juurde sulasets saadetud.

5. „Uja“ laialt tuntud kaastööline cand. jur. Steinberg on, kes ära kadunud oli, on jälle leitud: ta on Heeringa uul. omale ilma wundamendi'a maja ehitanud weest, mis piima hulka tassis — jüst enne jwanast oli ta aus piimamees.

6. Sõimene, kellele Bert laupäewal 10 rbl. palka wõlga jäi on pühapäewal kaetiapidi raudtee rongi jalla jäänud, ja ilma pärandajateta olnud. (10 kop. reast.)

Kuhu kooli heaks korjatud raha wiidi.

— Jah, tütarlastekooli on meile nõndasamuti tarwis, kui poislaste omagi!

— Muidugi! Kust siis koolitatud poisid koolitatud naisi saakivad!

— Sinna wiia tütreid ka ei wõi: lähewad käest saaks wõi, mis palju hullem on, „punaseks“:

— Aga ka siin on kooliõpetaja „punane!“

— Selle kihutame minema! Wõtame uue! . .

— Aga ta on tubli mees! . .

— Kes? Uus kooliõpetaja?

— Ei, praegune. . . Ei tea, kas teist niisugust saame?

— Praegune ei kõlba! Ta on Jumalasalgaja! . .

Niisugust kiriherra ei falli. . . Ja Brundi herra ka ei falli teda. Aga teie, herra Sawi?

— Mina kui luuletaja teda ka ei falli!

— Kooliõpetaja Waarik ei falli ka teda. . .

— Üra niisugune!

— Muidugi ära! Sellega on kõik nõus?

— Kõik, kõik!

— Noh, selle kooliõpetaja „murdime“ küll minema, aga uue peame ikkagi jälle wõtma — kooli on meil ju tarwis, — aga kooli ülespidamiseks puudub raha.

— Raha?!

— Kurat, kas raha ilmas puudub! Korja me raha! Jumalasalgaja kihutame minema (ja saaks wastane on ta ka) ning wõtame uue kooliõpetaja, aga kool peab etasi käima!

— Ja uus kooliõpetaja peab eduerakonna mees olema! Korjate raha, mehed!

— Raha peab kokku tulema!

— Kuule, Sawi! Warsti pühitseb meie Brundi herra oma hõbepulua päewa.

— Olen sellest ka kuulnud, armas Waarik.

— Seda kindmust ei tohiks mitte lasta ilma tähele panemata mööda minna.

— Olen sellega täiesti ühes nõus.

— Brundi herra wõib meile mõlemile kasulik olla.

— Kõige pealt sinule, kes ka kadunud Saare aujärjele tahad istuda. Ta wõib kõik „armulised“ sinu nõusse meelitada.

— Ka sulle wõib ta mõnda pidi kasulik olla.

— Aga millega peab teda meelde tuletama?

— Tarmis on temale kingitust teha.

— Aga mida peab temale kingima?

— Raha! Puhast raha on alati kõige parem.

— Kust sedagi wõtta?

— Korjame!

— Praegu korjatakse juba muidugi tütarlastekooli heaks. . .

— Tont nõtku kooli! . . Seda kooli wõib ära kaotada, wõib teda poislastekooliga kokku panna, ühe sõnaga: selle heaks korjatud raha anname Brundi herrale kingituseks!

— Aga tõepoolest!

— Kutsume mehi kokku ja paneme asia ette!

— Nagu ehk — austatud foosolejad ja nõnda edasi — kuulnud olete, et meie kõrgesti austatud wõimumees Brundi herra warsti oma hõbepulmasid pühitseb. .

— Mis paagan see meile korda läheb!

— Tasa! Tas, Sawi räägib, tema on luuletaja, tema teab.

— Ja siis peame tema lahkuks. . .

— Lahke on ta ainult siis, kui sul ilus tütar wõi noor naine on.

— Pidage, ärge wahesele rääkige! . . peame tema lahkuks ja heategusid meelde tuletama, mis ta hulga aja jookkul. . .

— Seadteod?! Pole weel kaela kahetorra käänanud!

— Wait! . . on meie vastu üles näitanud. Siis tuleme meie kooliõpetaja Waarikuga sellele otsusele, et tarmis on Brundi herrale selle tähtsa päewa puhul ühte kingitust teha ja nimelt: temale suuremat summat puhasst raha annetada.

— Kust raha wõtta?

— Seda räägib teile Waarik.

— Austatud suguwennad! Mina annan teile head nõu, mis puhtast südamest tuleb. Meil on siin kaks kooli, aga ütelge, mis jaoks on meil kaks kooli? Pange koolid ühte: poisid ja tüdrukud wõiwad küllalt üheskoos õppida. Poislaste kooliõpetajale pange palka juurde, aga tütarlastekooli wõib kinni panna. Raha, mida teie wiimase jaoks korjate, kingige Brundi herrale. Saaks kiidawad siis teid, kiriherral on hea meel ja Brundi herra muutub weel lahkemaks.

— Tõsi, Waarik, tõsi!

— Mis kiradi tõsi! Ole mul heategijat!

Söödite niisugune! Wõi temale rahwa poolt weel kingitust teha!

— Wait! Suu pea! Wälja! Meie tahome näidata, et meie usaldusväärilised inimesed oleme! Näitame, et meie tahame käsi äes käia! Lastele anname üll waimuharidust — poislaste kool jääb alles —, aga rahwale on ka „ihuharidust“ tarwis ja seda muretseb Brundi herra. . .

— Nõus, mehed, jah?

— Nõus! Ogu peale! tütarlastekool poislastekooliga ühte ja raha Brundi herrale!

— Nii on tubli! Aga korjate hästi palju! . .

— Palju on raha?
 — Eigi tuhat rubla!
 — Di, kirivase päralt! Sellest oleks foolile tükits ajaks jatkunud!
 — Mis tont veel foolist rääkida! . . . Maffis meil itka tööd teha, waewa näha, suud kulutada ja korjamise lehesid laiali saata. . . Ega Prundi herra meid nüüd unusta! . . .
 — Kas Sawil õnnefoowilaul walmis?
 — Walmis! Tuli täiesti suurepäraline!
 — Noh, läheme siis, et hiljats ei jääks.
 Sawi ja Waarik, olge head, astuge teie kui selle mätte üleswõijad ees! . . .

— Ja nüüd, kui meie austatud luuletaja Sawi tänasele päewale pühendatud õnnefoowilaulu on ette lugenud, on mul au Suure-Mari rahwa nimel kõrgesti austatud wõimumehele, Prundi herrale tänu täheks ja alandliku meele märgiks seda wäikest summat annetada. . . ja — mnäm — mnäm — . . .
 — Ja tütarlastekooli panime finni. . .
 — (Ole nüüd sina wait!) ja palume seda lahkesti wastu wõtta!

 — Nad elagu, nad elagu, nad elagu — u — u, nad elaguuuu!

Eirilane.

Pilliwere Piitre on suremas. Kutsutakse õpetaja. See küsib: „Armas Peeter, kas sa ka ilmas palju pattu oled teinud?“ Peeter: „Jah! kõik karutükkid olen ma ärateinud, seda aga weel mitte, et ma nüüd suurema pean.“

Hea tõendus.
 — Jätke joomine järele! Näete ometi, kui palju joodikuid ühtelugu ära sureb!
 — Aga kaineid sureb ometi palju, palju rohkem. („Анекд.“)

Saksamaal kohtuall.
 Kohtu-uuri ja: „Kas teie olete enne kohtu all olnud?“
 Süüdistatav: „Ei ole.“
 Kohtu-uuri ja: „Aga teie ju elasite ometi Wene-maal. . . „Ja pole kohtu all olnud?!“
 Süüdistatav: „Jah. . . aga ma olin ju „tõsine Wene mees!“
 „Благ.“

Wõtteterad.

Ka waestel inimestel on o m a n d u si: neil on omad lapsed.
 Ilma ühegi soowituseta võib üsna hõlpsasti kohta saada — hoburaudtee wagunis
 Kus kurat enam asjaga toime ei saa, sinna saadetakse — kohtu pristaw.
 Ka kindral võib nohu saada. („Анекдоты.“)

Mahajäetud peigmehe kättemaksmine.

Kord truudust murdis neiu. Küll mahajäetud peiu wihajeks ja surjaks läks!

Kui neiu elumajas Siis magus muju fajas, Ta taja fatusele läks.

Ta fäte maksta tahtis Ja lahjurõemsalt wahtis Kuid hästi see tal lorda läks

Pärdik „Nellaga“ kauplemas.

(Enne walimisi).

Ja Pärdik astus ligi ja ütles „Nellale:“
„Stand, heida armu meie peale! Sa oled nüüd linna-dest oma mehi läbi wiinud ja wõid sellepärast omale laks saadikut saada, meie aga saakime ainult ühe, aga kas sa tahad öelate pärast õigeid nuhelda? Niiisugusid õigeid kui mina on siin weel vähemalt wiiskümmend ja sellepärast wõikime nõnda kofku leppida, et sina saaksid ühe saadiku ja meie teise, kuna talupoegade saadik hoopis walimata jäägu: need muidugi ei tea, mis nad teewad — wõib olla ehk waliwad jälle mõne „punase.“ Sina wali omale keda sina tahad, aga meie anna Jürine, sest tema on kahe kuberneri ees „kriitis“ mees olnud.“

(Jürine (kõrwalt kuulates): „Püü, kurat, teeb häbi!“)

Aga Pärdik kõneles edasi: „See oleks sulle teotusets, kui sa minusugustele öelate pärast selja pöörad, ja mina peaksin olema kui mõni „punane.“ see oleks sulle teotusets! Eks armuline herra ei peaks tegema, mis kohus on?“

Ja „Nella“ ütles: „Kui ma eestlaste hulgaft wiiskümmend minusugust õiget leian, siis tahan ma kõigile järel anda.“

Ja Pärdik wastas ja ütles: „Et waata, ma olen wõtnud „Nellaga“ rääkida, ja mina olen lollide loll. Ehk wiieftkümmest õigest küll puuduwad wiis, kas sa tahad siis meid ilma saadikututa jätta wiie pärast?“

Ja „Nella“ ütles: „Ei ma taha teid mitte ilma jätta, kui ma sealt nelikümmend wiis saan leidnud.“

Ja Pärdik wõttis weel kenam temaga rääkida ja ütles: „Eh! wahest leitakse siit nelikümmend?“

Ja ta ütles: „Ei ma taha seda mitte teha neljakümne pärast.“

Ja Pärdik ütles: „Ma palun, ärgu süttigu armulise herra wiha mitte põlema, et ma räägin: ehk wahest leitakse siit kolmkümmend?“

Ja ta ütles: „Ei ma taha mitte oma jonnijajada, kui ma siit kolmkümmend saan leidnud.“

Ja Pärdik ütles: „Et waata, ma olen ette wõtnud armulise herraga rääkida: ehk wahest siit leitakse kaks-kümmend?“

Ja ta ütles: „Ei ma taha mitte järelandmata olla kahelikümne pärast.“

Ja Pärdik ütles: „Ma palun, ärgu süttigu armulise herra wiha mitte põlema, et ma aga see furd räägin: ehk aga wahest leitakse siit kümme?“

Ja ta ütles: „Sinusugusid mehi pole siit ka mitte kümnetgi leida.“

Ja „Nella“ läks üles Toompeale, kui ta oli lõppenud Pärdikuga rääkimasi, ja Pärdik läks tagasi Wiru uulitsale oma ärisse.

Aga rahwas ei saanud sellest sugugi aru, kust Pärdik omale selle õiguse ja wolituse oli wõtnud, rahwa eest ja rahwa asjus kõneleda, ta pani kõik need sõnad oma meelde ja mõtles oma südames selle peale, kui Pärdik kahe aasta eest Toompea wahet kõndis.

Kilk.

Mees kõrteris.

— Tere õhtust! Oh — ho! Siin on ju uued elanikud! . . . See tuleb mulle täiesti ootamatalt! . . .
 — Mis teil tarvis on?
 — Ma joom ksin herra Meesmanniga kofku jaada, et aga. . . .
 — Siin ei ole kedagi Meesmanni!
 — Waa't sedasama ma tahtsiingi ütelda. . . . Et Meesmanni siin ei ole, sellepärast on mul see au, praegu teiega kõnelema. . . .
 — Täitsa õige.
 — Peab arwama, et selle aja sees, kui ma linnast ära suwitamas olin, Meesmann teisi kõrterise on läinud.
 — Nähtawasti küü, aga mis siis?
 — Ma pean teile ütlima, et mul Meesmanni käest tuba üüri peal oli — seesama, mille aken vastu teise maja seinä on. . . .

— Wõi nii. . . .
 — Meesmann on suldawäärt mees! . . . Ma ei tea, mis ametit ta praegu peab, aga talwel mängis ta ilusasti wiilut ja lõbustas selle mänguga mind mu priitundidel. . . .
 — Lubage, austatud herra. . . .
 — Wähsti mõerustas ta mind „kärakaga“ . . . ja see on nüüd kõit kui suits laiaki puhutud! . . .
 — Wabandage austatud herra — ma ei tea, kuida teie nimi on — mis kõit see jutt peab tähendama?
 — Seda ütlen ma teile kohe. . . . Et Meesmann siin enam ei ela siis andke õige jälle see tuba wõinule, mida ma Meesmanni käest üüriisin.
 — Mina ei üüri tubasid wälja.
 — Tõhi jutt! Praegusel ajal üürib igäüks tubasid wälja: kõrterid on hirmus kalliks läinud ja ilma tubade wälja üürimata ei wõi nendes sugugi elada. . . . Ma annan teile hea hinna: Meesmannile maksin ma seitse rubla kuus, teile annan ma seitse ja pool.
 — Ma ei anna ta kahekümne seitseme ja poole eest seda tuba ära!
 — Rahtekümnet seitset ja poolt ma teile ka ei anna.

— Kuda kirjilikk muusikat edendamise. —

Kirikumuusika edendamise seltsi näitemüüt Börsesaalis.
 Wiin on waeße inimese õnistus. (.)

Sinbermangu linna majad.

Ei seija sunnik muidu ülewal — peremees peab teist eest vastu hoidma.

Kui ma teile katskümmed seitse ja pool annaksin, siis oleks teil täis õigus mind hullumajasse saata.

- Wabandage, mul pole aega. . .
- Ma lasen siis oma asjad siia tuua? . .
- Mis teil meelde tuleb? Mina teid ju siia sisse ei laske!
- Aga nõnda panete teie ju mind raskesse seisukorda! ma lootsin, et ma Meesmanni siit eest leiari ja selles lootuses sõitsin ma wafalyst oma asjadega siia.
- Palun teid! . . Ma olen juba wäsinud! . .
- Lubage siis vähemalt, et ma seni kaua teie juures elan, kuni ma Meesmanni üles otsin.
- Ka seda ma ei luba.
- Noh, see on juba täieline sigadus! . .

(„Анекдоты.“)

Raha püük.

(Laulab Grünfeld).

Süda tuksub: tuks, tuks, tuks!
 mine lahti, uks, uks, uks!
 et me lähme Pärdiriga
 „Päewalehte“ tegema.
 Hopsassa, Pärdiriga

„Päewalehte“ tegema.

Toimetuses kiireste
 suled tööle wirgaste!
 rahapüük meil põline,
 anne meil seks mehine.
 Hopsassa, põline,
 anne meil seks mehine.

Kui küllalt pahna paberis,
 siis trükikotta ametisse!
 Pärtil hüwa rotatsioon
 trükib kiirest' nii kui tuul.
 Hopsassa, rotatsioon
 trükib kiirest' nii kui tuul.

Kui „solge“ walmis trükitud,
 siis me lähme Pärdiriga
 „Päewalehte“ müütama,
 rahwalt raha püüdema.
 Hopsassa, müütama,
 rahwalt raha püüdema.

Oskar Oda.

Kuulutuste osa.

Saapakauplus

Wäike Karja uul. nr. 3.

Uuustatud kaubatarvitajatele soowitan kõige parematest wabrikuteist ja oma töötoas walmistatud

Saapaid ja kingast.

Amerika gummitalossijä kõige uuemat ja paremat felti. Manistaid, kraest, lipsusi, trahsi, sukka. j.n.e.

Saabastele ja talossidele head märet ja glasuri. Tellimisi saabaste ja kingade peale wõetajele wastu, hinnad on wõimalikult odawad.

Kõige auustusega **Karl Kask,**

end. G. Rist.

Saapakauplus, Wäike Karja uul. nr. 4.

H. Sinisoff

endine Eduard Heinrichsen.

põllutööristade ja masinate kauplus.

Tallinnas, Kinga uul. № 1.

soowitab omaist ladust.

Westa
Baltiku
Globe
Genix
Pump
Kurier
Alexandra

Koorelahutajaid

ja kõiksuguseid piima talituse masinaid ja riistastid, müüjamma ki wõi paberid, soola, j. n. e.

wõistlemate odawate hindadega.

☛ Tellige hinna kirjad. ☛

Ostan

ja müün igal ajal

kõiksugu pruugitud majakraami ja mööblid: kõiksugu kappid, kummutid ja kohwid, woodid, laudad, sohwad, toolid, peegleid, piltid, lampid, pruugitud õmlusmasinaid, wask kohwi- ja themasinaid, sein- ja lauakellad, iseäranis hea hinna eest wõnu suuri kapiaga kellad, pruugitud klawerid, wiulid ja teisi mänguriistad, pruugitud lapsewõngid, raudwoodid ja kõiksugu teisi asju ja kraami, kõige wähemast kuni kõige kallimani. Kellel midagi müüa ou, palun teatada.

Wäiksel Tartu maant. nr. 6,

pruugitud asjade poes,

J. Sommer.

Parisi magasin,

Suure Karja uul. nr. 2.

Kuulge Julud, kuulge Mannid —

Kuulge Hansud, kuulge Ammid:

On Teil riidelaupa waja —

Siis „Parisi“ kaubamaja

Teie soowid ausalt täidab,

Waadwat usaldust Teil wõidab.

Üksionnad — tuli uued —

Bükitid, westid, sabakuued,

Naisterahma pitad jaldid,

Käma, ja mille all on watid.

Drappi, blüshi igat moodi,

Õste wabrikust meil toodi.

Teame, et ajad pahad,

Napits jäänud palga-wahad,

Sellep, kaubast kasuraha

Meie jugugi ei taha.

Kõik, kes fõrd siit kaupad wõtwad,

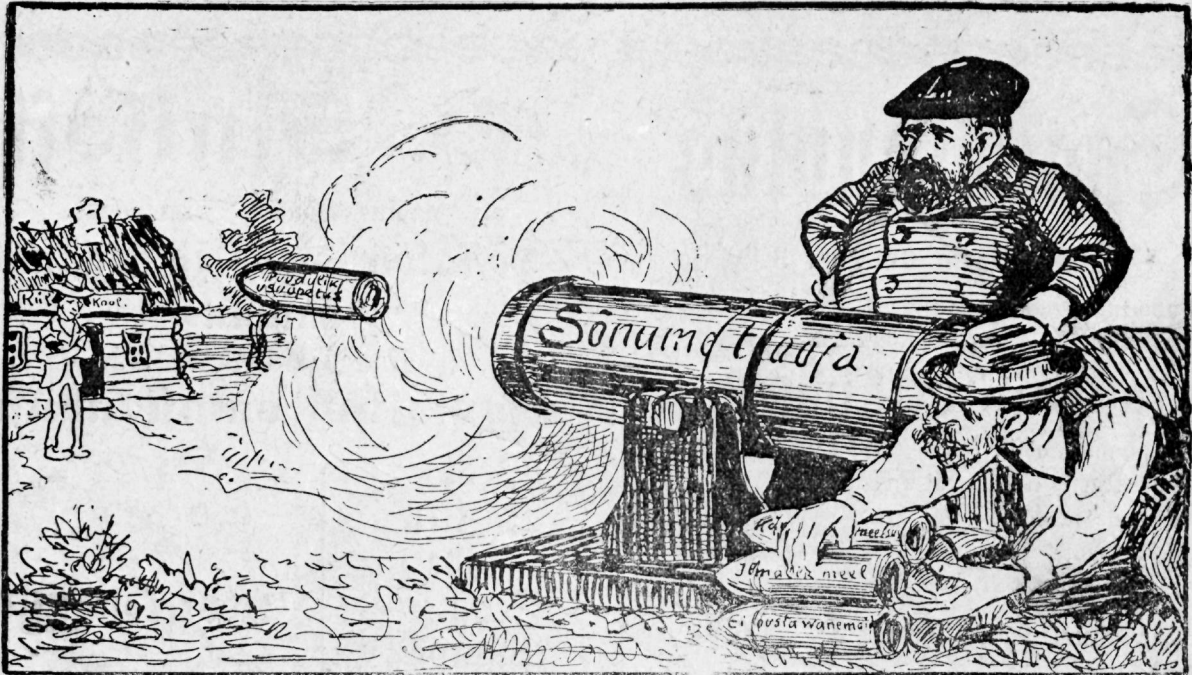
Siljem tänama meid tõtwad.

Õige adress hoitke filmis!

Parisi magasin,

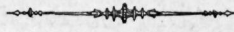
Suure Karja uulitsal nr. 2.

Kooliõpetajate bombardimine.

Wäepealik: „Sihi, Hans, hästi! Sellele vaharetisfoole peab tublisti tuld andma!“

Räbala Hans: „Olge mureta, herra, mina annan nendele iffa veel tublimini tuld, kui teie ostate soovidagi!“

Jlms trükist suur piltidega ilustatud naljakalender

Meie Matsi

➡ tähtraamat 1908. a. p. ➡
tarviliste teadete ja adressidega.

Kalendri lõbu- ja nalja-osa on meie paremate sulemeeste töö ja pakub rohkest armast ajawiidet ja lõbusat nalja.

Sisust olgu siin lühidalt nimetatud: Kudas Jaane Jaanit parunit uputab. Surmale minejad terwitavad teid. Taewas, Ööwargad ja palju teisi paremate kirjanikkude töösid. Ärge wiividage kalendri ostmisega — hea asi lõpeb ruttu. Saada igast ramatukauplusest. Hind kõigist 15 kop. Pealadu „Meie Matsi“ talituses.

„Meie Mats“

ilmub jälle korralikult 2 korda kuus ja maksab aastas, s. o. 24 nrt. postiga 2 rbl., postita 1 rbl. 60 kop., pooles aastas poole vähem.

➡ Üksik nr. 10 k. ➡

„Toimetus ja talitus on Tallinnas, Kullasepa uul. nr. 8.

Kirjalik tellimise adress: „Meie Matsi“ toimetus Tallinnas: Wene keeli: Журнал „Мейе Матсъ“, Ревель.

Tellimisi wõtawad vastu kõik auusad raamatukauplused ja ajalehtede tellimiste wastuwõtjad.